

Kui nende wannem poeg Jaan ühheksa aastaseks sai, siis nemmad kül ei tarwitunud enam woera karjalast, agga ollid isse jälle seitse suga sõmas, Hans ja Ewa omma wie lapsega. Olli kül wannemattel murret leiva pallukekse pärrast! Agga et nemmad ikka mõtlesid Jummal peäle, saggedaste luggesid pühha kirja, pallusid ja tännasid, siis ollid nemmad ka allati roemoga walmis tõle. Sedda wiisi siggis nende tõ, ja Jummal andis waggade leiwale jätko.

Mil wiisil arwad sa, et Killari rahwas ommeti omma leiba saiwad? Kas Hans läks allati pukoormaga lüna? Kas sai salamahti siit ja seält kaupa ja kauplemise asjo? Kas warrastae koera kombel moisa reiest, moisa heinama peält? Ei mitte! Hans kartis Jummalat, ei mitte silmakiraks kui sallalikkud ilma peäl; temma kartis Jummalat waggast süddamest, ja sepär-

rast ei putunud temmašse warguše egga pettuše himmo. Agga pukoormaga ei woinud temma lüna minna, sest metsa suurt ei olnud ümberringi, ja sedda ennamaks ei antud, kui tarbepuuks, iggaühhele arro mõda, ja peäle keif sedda on linseitsekümmend wersta Tamma küllast ärra.

Hans kartis Jummalat ja ütles saggedaste omma laste wasto, kui need toekamaks kaswid: „Jõsanda tahtminne on, „et meie peame omma palle higgi sees „omma leiba sõma Sepärrast ärgem „tüddinegem ärra tõdd teggemast, ja „sedda ikka Temma pühha tahtmist mõda; diged tõdd, mis Temma sanna „kässoaga ühte sünnis, ja se dige tõ sago „ikka diete tehtud, et meie ei lähhä laisaks, „egga wõtta meest ärra heita, egga lia „murrega süddant koormada. Kui woib „ollo, ärge seiske tõdd teggematta, ja tõdd „tehhes mõtlege; Müüd tahhan taewast